

עמ"ת 24984-09-25 - שקד דרור נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 24984-09-25

לפני: כבוד השופטת רות רונן

העורר: שקד דרור (עציר)
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע
(הרכב השופטים כב' סגן הנשיא א' ואגו, כב'
השופט א' אינפלד וכב' השופט א' חזק) בתפ"ח
17506-10-17 מיום 8.9.2025.
כ"ג אלול התשפ"ה (16 ספטמבר 2025)
תאריך הישיבה: עו"ד אורי דיגי
בשם העורר: עו"ד תמרה ולדמן מימון
בשם המשיבה:

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (הרכב השופטים סגן הנשיא א' ואגו, כב' השופט א' אינפלד וכב' השופט א' חזק) בתפ"ח 17506-10-17 מיום 8.9.2025, בה הורה על מעצרו של העורר עד למתן גזר הדין בעניינו לפי סעיף 61(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

רקע והליכים קודמים

1. ביום 13.10.2017 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירות רצח בכוונה תחילה (כנוסחה לפני הרפורמה בעבירות ההמתה), קבלת רכב גנוב ושיבוש מהלכי משפט. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים, וביום 25.12.17 נעתר בית המשפט המחוזי לבקשה זו.

2. ביום 1.12.2022 ובחלוף למעלה מחמש שנים שבהם שהה המשיב במעצר, קבע בית משפט זה (הנשיא י' עמית), בבקשה ה-19 במספר להארכת מעצרו של העורר (בש"פ 7949/22), כי על רקע ההתמשכות הבלתי סבירה של ההליכים, יועבר העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני. בהתאם להחלטה זו, החל מיום 29.12.2022 שהה העורר במעצר בפיקוח אלקטרוני; כאשר במהלך הזמן אף נפתחו לו חלונות התאוררות.

3. ביום 8.9.2025 הורשע העורר בעבירת רצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) - עבירה שעונשה מאסר עולם חובה; וכן בעבירת קבלת רכב או חלקי רכב גנובים לפי סעיף 413 לחוק העונשין, ובעבירת שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. טיעוני הצדדים לעונש נקבעו ליום 26.10.2025.

בד בבד עם הכרעת הדין המרשיעה, ביקשה המשיבה מבית משפט קמא להורות על החזרת העורר למעצר עד לגזר הדין בעניינו. לטענתה, לאחר שנאשם הורשע בעבירת הרצח בנסיבות מחמירות, נקודת האיזון לטובת חזקת החפות משתנה. כן טענה המשיבה כי הרשעתו של העורר מגבירה את מסוכנותו ואת החשש משיבוש ומהימלטות מהדין. המשיבה אף ציינה את עברו הפלילי, ואת העובדה שאחת העבירות בוצעה כשהוא היה עצור בתיק זה.

מנגד, טען העורר כי העובדה ששהה למעלה משנתיים וחצי בפיקוח אלקטרוני ואף נפתחו לו חלונות קבועים להתאוררות - וזאת מבלי שהפר את תנאי המעצר - מעידה כי אין חשש להימלטותו. בנוסף נטען כי ההחלטה להורות על שחרורו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני נעשתה גם כשהייתה הנחה "די ברורה" שהוא יורשע, וגם כשרמת מסוכנותו הייתה גבוהה. לכן, רמת המסוכנות לא השתנתה לאחר הכרעת הדין. עוד טען העורר כי יש לו ארבעה ילדים אשר חשוב שתינתן לו אפשרות להתארגן ולהיפרד מהם כראוי, בפרט לאור העובדה שככל הנראה יירצה עונש של מאסר עולם.

4. בית משפט קמא קיבל את בקשת המשיבה, והורה על החזרתו של העורר למעצר עד למתן גזר הדין בהתאם לסמכותו לפי סעיף 61ג) לחוק המעצרים. בית המשפט ציין כי הערובות הגבוהות שניתנו במסגרת החלטת הנשיא עמית להעביר את העורר למעצר בפיקוח, מעידות על כך שהחלטה זו התקבלה לא בלי התלבטות. כן ציין בית המשפט כי החשש מהימלטות מתעצם מאוד לאחר מתן הכרעת הדין המרשיעה, וכי כעת חזקת החפות אינה עומדת לעורר אל מול השיקולים האחרים התומכים במעצר. לאור כל אלה הורה בית משפט קמא על החזרתו של העורר למעצר עד למתן גזר הדין. העורר ביקש מבית משפט קמא לעכב את ביצוע החלטתו לצורך הגשת ערר לבית משפט זה, וגם בקשה זו נדחתה.

הערר

5. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי. העורר חוזר ומפנה להחלטתו של הנשיא עמית מיום 1.12.2022, מכוחה הוא נשלח לחלופת פיקוח אלקטרוני לאחר חמש שנים שבהם שהה במעצר. הוא מדגיש כי גם באותה עת לא הייתה מחלוקת בדבר קיומה של רמה גבוהה של מסוכנות וחשש להימלטות מהדין. אף על פי כן, עמד העורר במשך למעלה משנתיים וחצי בתנאי הפיקוח האלקטרוני שנקבעו בעניינו - עובדה המעידה על כך שניתן לתת בו אמון, וכי חלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני תאפשר להשיג את מטרות המעצר כראוי מבלי לפגוע בחירותו יתר על המידה. עוד טוען העורר כי ניהול התיק בבית משפט קמא לקה בשיהוי קיצוני, המצדיק בשל כך להותירו בפיקוח אלקטרוני עד למתן גזר הדין בעניינו, ולמצער לאפשר לו תקופת התארגנות על מנת להיפרד כראוי מילדיו.

6. בדיון שנערך לפניי ביום 16.9.2025 חזר העורר על עיקרי טענותיו. הוא הדגיש כי הנשיא עמית היה מודע למסוכנות הנשקפת מהעבירות שיוחסו לו ולמרות זאת קבע כי מעצרו יומר במעצר בפיקוח אלקטרוני; כי עמד בתנאי הפיקוח במלואם ללא כל הפרה; כי הוצאו ערבויות משמעותיות כדי להבטיח את עמידתו בתנאים שיש בהן כדי לצמצם את החשש מפני הימלטות שלו גם בשלב זה; כי הוא עשוי לבקש מבית משפט זה לעכב את ביצוע עונש המאסר עד לדיון בערעור; וכי הוא עותר למצער כי יתאפשר לו להיפרד כנדרש מבני משפחתו לפני תחילת ריצוי המאסר. העורר אף הפנה להחלטות של בית משפט זה לפיהן לא בכל מקרה יש לעצור את מי שהורשע בדין; וניתן להורות על המשך מעצר בפיקוח אלקטרוני גם ביחס למי שהורשע בעבירה של רצח.

המשיבה התנגדה לבקשה. לטענתה, החלטתו של הנשיא עמית ניתנה כאשר העורר נהנה מחזקת החפות - שהוא אינו נהנה ממנה עוד. עוד צוין כי החשש להימלטות מאימת הדין גבר באופן משמעותי לאחר שהעורר הורשע, וזאת בין היתר לאור עברו הפלילי המכביד, התסקירים השליליים שניתנו בעניינו והעובדה שהוא נמלט במשך שבוע לאחר ביצוע עבירת הרצח.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בערר על נספחיו ושמיעת טענות הצדדים בעל פה, אני סבורה כי דין הערר להידחות.

8. מספר עניינים השתנו בין החלטתו של הנשיא עמית לבין מצב הדברים בעת שניתנה החלטתו של בית המשפט המחוזי לפיה יושב העורר למעצר מאחורי סורג ובריח. העניין המשמעותי הראשון הוא העובדה שהעורר הורשע בדינו, קרי לא עומדת לו עוד חזקת החפות; השני, הנגזר ממנו, הוא העובדה שלאור ההרשעה - גבר הסיכון שהעורר יבקש להימלט מפני ריצוי עונשו; והשלישי הוא העובדה שבמהלך התקופה מאז ההחלטה מכוחה הועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני ועד היום, העורר אכן לא הפר את

התנאים שנקבעו לו ועמד בהם במלואם.

כאשר מובאים בחשבון שלושת העניינים, המסקנה לטעמי היא כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי.

9. ראשית, כעולה מהחלטתו האמורה של הנשיא עמית הוא הביא בחשבון בעיקר את חלוף הזמן מאז תחילת משפטו של העורר, במהלכו הוא שהה במעצר "תחת צלה של חזקת החפות" (פיסקה 6 להחלטה). דומה שרק משום כך, וחרף התסקירים השליליים שניתנו בעניינו של העורר, הוחלט כי הוא ירצה את המשך המעצר בדרך של פיקוח אלקטרוני.

אולם, היום פני הדברים הם שונים - העורר אינו נהנה עוד מחזקת החפות לאחר שהורשע, ולכן הנימוק העיקרי בשלו הורה בית המשפט להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני - אינו עוד רלוונטי.

10. זאת ועוד, הרשעה בדין בכלל, והרשעה בעבירה שדינה מאסר עולם חובה בפרט, משנה מטבע הדברים גם את רמת הסיכון מפני הימלטות. גם אם ניתנו להבטחת התייצבותו של העורר לריצוי עונשו ערבויות משמעותיות, אין זה מן הנמנע כי כעת, לאחר שהרשעתו היא ודאית, הוא יעשה ניסיון להימלט. דברים אלה נכונים ביחס לכל מי שהורשע בעבירה מסוג זה, והם ודאי רלוונטיים גם ביחס לעורר, נוכח עברו הפלילי המכביד והתסקירים שניתנו בעניינו.

11. האמור עד כה מביא למסקנה לפיה אין מקום להתערב במסקנתו של בית משפט קמא. אינני סבורה כי העובדה שהעורר הוכיח את עצמו במשך התקופה הממושכת בה שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני, די בה כדי להפוך את הקערה על פיה. אכן, אין טענה לפיה העורר הפר איזה מן התנאים שהוטלו עליו, וזאת במהלך תקופת זמן ארוכה של כשנתיים וחצי. אולם - מדובר בתקופה במהלכה הוא יכול היה לקוות כי בית המשפט יקבל את עמדתו ויזכה אותו מהעבירות שיוחסו לו. גם אם הוא סבר - כפי שטוען בא כוחו - כי הסיכוי לכך אינו גבוה, הסיכוי היה עדיין קיים.

כך או אחרת, עניין זה השתנה לאחר שניתנה הכרעת הדין, ולכן אין די בהתנהלותו של העורר לפני שהוכרע דינו כדי להשליך על הצפי להתנהגותו כעת, לאחר מכן.

12. העורר הפנה לשתי החלטות של בית משפט זה המחזקות לגישתו את טענותיו. ההחלטה הראשונה, בבש"פ 3565/15 אליהו נ' פלוני (2.6.2015, השופט י' דנציגר) התייחסה לבקשה של מבקש שהורשע בעבירות של התפרצות וגניבה. בית המשפט קבע כי ההרשעה כשלעצמה אינה מצדיקה השבת אוטומטית של הנאשם למעצר וכי יש לבחון גם לאחר ההרשעה האם יש עילה למעצר.

באותו עניין נקבע לנוכח מכלול הנסיבות כי המשיבה לא שכנעה בדבר קיומה של עילת מעצר חדשה. בענייננו לעומת זאת, עילה כזו ודאי קיימת נוכח העבירות החמורות בהן הורשע העורר - כפי שפורט לעיל.

ההחלטה השנייה - בבש"פ 5722/20 מדינת ישראל נ' עאמר (20.8.2020, השופטת ד' ברק ארז) מתייחסת למי שהורשע בעבירת רצח. ואולם, באותו עניין החליט בית המשפט המחוזי, לאחר ששקל את מכלול הראיות, כי על רקע מכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם - יש הצדקה שלא לשנות את תנאי מעצרו וניתן להותירו בפיקוח אלקטרוני תוך שינוי מסוים של התנאים. בית משפט זה קבע בערר על החלטה זו כי אין מקום להתערב בה. ואולם, במקרה דנן החליט בית משפט קמא החלטה שונה - הוא היה סבור כי מכלול הנסיבות מחייב השבה של העורר למעצר, ואני סבורה כי גם בהחלטה זו אין מקום להתערב.

13. באשר לבקשת העורר כי יתאפשר לו להיפרד מילדיו - אני סבורה כי גם היא אינה מצדיקה התערבות בהחלטתו של בית משפט קמא. חזקה על העורר שהיה מודע לאפשרות שיצטרך לאחר הכרעת הדין לשוב לכותלי הכלא (כפי שאכן קרה בפועל), וכי הוא נפרד מילדיו לפני כן כנדרש. על כל פנים, אין די ברצונו המובן של העורר להיפרד מילדיו פעם נוספת כדי לשנות מהמסקנה שפורטה לעיל לפיה דין הערר להידחות.

לכן, לאור כל האמור לעיל, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשפ"ה (17 ספטמבר 2025).

רות רונן
שופטת